

12.

Mi az az *ikigai*?

Partvonal

Miután kitárult a hordozó ajtaja, Sort körbejárkált a kávézóban, mindent megszaglászott, sőt azt is megengedte, hogy néhány érdeklődő társa megkönyékezze.

Nagore a bárpulthoz ment, hogy megnézze a foglalásokat. Ezt követően letörölgette az asztalokat, majd ellenőrizte, elég sütemény van-e a vitrinben, illetve, hogy a macskáknak kint vannak-e a játékaik. Megpillantott néhány kis „meglepetést” az almokban és eltávolította őket.

Ez még csak a második munkanapja volt, valahogy mégis otthonosan mozgott a világ e zugában.

Amikor mindennel elkészült, leült Yumi mellé a szokásos asztalukhoz, miután elkészített kettőt a ház tejhabos-cicabajszos specialitásából.

– Nem is értem, hogyan tanultad meg egy nap alatt... Elképesztő rajz tehetséged van!

– Ó, nem volt nehéz... – fogadta mosolyogva az elismerést Nagore. – A rajz az egyetlen, ami mindig jól ment. Évtizedekig illusztrációkkal és grafikai tervezéssel kerestem

a kenyerem... De kiégtem, és abba hagytam. Ha egyszer visszatérek a művészethez, nem fogadok el több megbízást.

– Megértelek... – nyugtázta szavait Yumi eltöprengve. – Én közgazdász vagyok, és az Egyesült Államokban diplomáztam. Ott ismertem meg Lucíát is. Évekig a szállodai szektorban dolgoztam Japánban, aztán egyszer csak eljutottam arra a pontra, hogy olyan kimerültnék és meggyötörtnek éreztem magam, hogy elhatároztam, szakítok mindennel és megkeresem az én *ikigaiomat*.

– Mi az az *ikigai*? – kérdezte Nagore kíváncsian.

– Japán szó. Azt jelenti: „ami életben tart”. Amiért szívesen felkelsz reggelente és amiért továbbmész. Olykor „életszenvedélynek” vagy „életcélnek” fordítják. Én mindig is szerettem volna külföldön élni... és a macskákat is imádtam. Elhatároztam, hogy a félretett pénzem egy részéből Európába utazom. Itt, Barcelonában csak átutazóban voltam, de amikor fel kellett volna szállnom egy másik gépre, úgy éreztem, maradnom kell, ez az én helyem. – Emlékei felélevenítésekor szomorkásan elmosolyodott. – A környéken tett séta alkalmával megláttam, amint néhány gyerek tejet ad egy kismacskának, és egyszeriben megvilágosodtam.

– Megtaláltad az *ikigaiodat* – összegezte Nagore.

– Igen. Japánban sok éve vannak már cicás kávézók. Nagyon népszerűek. Ezért elhatároztam, hogy a maradék pénzemet felteszem erre a kalandra... Lucían keresztül ismertem meg Sebastiánt, aki elkészítette a terveket,

és megbízható embereket is talált a helyiség felújításához. Mivel a férjem egyelőre nem szeretne ideköltözni, viszont tiszteletben tartja az *ikigaiomat*, abban maradtunk, hogy majd egy év múlva döntjük el, hogyan tovább.

Miközben Yumi beszélt, Nagore látta, hogy semmihez sem fogható, különös fény csillog a szemében. Ha megleljük az *ikigait*, talán fény gyúl a szívünkben...? És vajon az övé mi lehet?

Még nem találta meg a választ. Egyelőre örült a munkának, ami elég volt ahhoz, hogy ne haljon éhen és ne készüljön ki teljesen.

Miután megitták a tejeskávójukat és elfeleztek egy karamellás banántortát, rájöttek, hogy valami nincs rendben, mert a macskaoviban túl nagy a csend.

Felálltak, és látták, hogy az új macska egy alacsony asztalnál ül a kirakat közelében, hét kíváncsi tekintet keresztültüzeiben. A fákról és a padokról is mindenki rá figyelt, hárman pedig a földről tartották szemmel. Tisztára mintha örködtek volna körülötte.

Minden egyes macska az új jövevényre szegezte a szemét, mintha valami értékes üzenetet vártak volna tőle. Még Smokey is ott volt – a fa tetején ült, Csan mellett.

Sort néma beszédet tartott. Csak néhány fül, fark és szemhéj rezdült, amikor Yumi közelebb lépett hozzájuk. Amikor Sort mellé ért, az újdonsült lakó ránézett, és egy gyengéd, kérdő hanglejtésű nyávogást intézett hozzá.

Olyan földöntúli volt az a hang, hogy Nagore jobbnak látta, ha visszavonul.

Ám ekkor betoppant az első pár, és a macskák feloszlatták a gyűlést. Az előadó elhagyta az emelvényt, kimért mozdulatokkal visszatért az ismeretlenség homályába, majd elkezdett némi tápot majszolni.

Ez a délután békésebb volt az előzőnél, és Nagore rájött, hogy szívesen beszélget a vendégekkel. Már az összes macska nevét tudta, sőt be is tudott számolni a legfontosabb jellemvonásaikról.

A macskák pedig kevésbé tűntek stresszesnek, hála a kiegyensúlyozottabb vendégeknek.

Sebas is benézett, vállán börtáskájával, arcán örök mosolyával. Most sikerült játszania egy kicsit Blue-val, aki végül az ölében kötött ki. A remeteasszonyág valamilyen varázslat folytán rövid időre levetkezte zsémbes természetét.

Noha ez nem igazán volt Yumi és Nagore ínyére, egyre inkább úgy tűnt, hogy Figaro kedvenc helye a bárpult lett. Onnan tökéletesen belátta a teret, és kiválóan hallotta a muzsikát is, ha betettek valamit. Amikor csak megszólalt a zene, a macska lehunyta a szemét, felszegte az orrát, állát pedig a két mellső lábára helyezte teljes nyugalomban.

Nagore épp két iskoláskorú lánnyal beszélgetett, akik Kapucsínóval szerettek volna játszani (akinek azonban egy-

általán nem akaródzott emberi lényekkel érintkeznie, és inkább Likőrrel balhézott egy kicsit, akit ki akart túrni Csan mellől), amikor ismét megjelent a fekete ruhás, kék szemű férfi.

Ezúttal egy könyvvel és egy jegyzetömbbel érkezett, amit ugyanarra az asztalra tett le nagy gondosan, ahol előző nap is helyet foglalt.

Nagore egy ideig a távolból figyelte. Aznap délután egyetlen macska sem környékezte meg, ám ez láthatólag egy cseppet sem zavarta. Amikor Nagore odalépett hozzá, hogy tejeskávával kínálja, a férfi egy finom mozdulattal felemelte a kezét, majd így szólt:

– Ma már túl sok kávé ittam... De ha volna teájuk. Talán zöld teájuk? – kérdezte, miközben ujját arra a pontra szegezte, ahol az olvasásban tartott, majd Nagoréra nézett.

– Nagyon finom japán teánk van. Megkóstolja?

– Igen, az nagyszerű lesz – felelte, majd folytatta az olvasást.

Hamar elkészült a tea, és Nagore néhány kérdést is főzött mellé, amelyeket szintén szeretett volna felszolgálni.

– Teasüteményeink sajnos nincsenek, ám kiváló a répatortánk.

– Köszönöm, de az a helyzet, hogy nem vagyok éppen édesszájú...

– Megenged egy kérdést?

A férfi félénk tekintettel nézett rá.

– Miért nem közeledik a macskákhoz? Mintha sem tegnap, sem ma nem kereste volna a társaságukat. Elnézést, nem szeretnék ajtóstul rontani a házba. Én sem rajongok értük, csak hát én itt dolgozom, maga pedig nem. Ha nem kedveli őket, miért...?

– Nem, szó sincs róla! – szakította félbe a férfi, mielőtt befejezhette volna a mondatot. – Nagyon szeretem őket. Tökéletes társaság egy olvasós délutánon. Nem kell semmi ahhoz, hogy megértsük egymást. Elég, ha az ember a közelükben van és részét képezi a terüknek.

– Nagyon érdekes, amit mond... – felelte Nagore, aki ezt még nem igazán értette. – Erre még nem gondoltam.

– Azt hiszem, olyannyira hozzászoktunk már a cselekvéshez, hogy a létezés művészetéről megfeledkeztünk. Márpedig a macskák ennek nagymesterei. Nem ülsz le egy percre? Apropó, szerintem tegeződjünk. Marc vagyok.

Nagore meglepődött az ajánlaton, s miután ő is bemutatkozott, kissé elpirult.

– Nem akarlak zavarni...

– Szó sincs róla.

– Még új vagyok itt, és... hát, az a helyzet, hogy még csak tegnap nyitottunk, és azóta mindig történik valami – hebegte idegesen. – Csakhogy ne menjünk túl messzire, tegnap a semmiből előkerült egy nyolcadik macska. Az ott...

Majd a hosszú szőrű fekete cicára mutatott, aki akkor épp hasát az égnek meresztve hevert a parkettán, s lábait a teljes bizalom jegyében felfelé tartotta.

Marc pusztán bólintott, mintha azt mondaná: „Az életben bizony vannak furcsaságok.”

Amikor Nagore indulni akart volna, hogy fogadja az előtérben várakozó új vendégeket, a fekete ruhás férfi fel-emelte a kezét, és így szólt:

– Látom, örökbe adjátok ezeket a macskákat.

– Igen... Az a Macskabár küldetése, hogy a macskák otthonra leljenek.

– Nos, egyvalamit nem árt, ha figyelembe vesztek a macskákkal kapcsolatos csekély tudásomból kiindulva. Mégpedig, hogy a macska választja ki azt, akivel együtt akar élni, és nem fordítva.

– Vagyis te most arra vársz, hogy... kiválasszanak? – kérdezte Nagore tréfálkozva.

– Valami olyasmi.